

Πώς τελειώνουν τα Ferguson

Παρακολουθούμε σήμερα τις διαμαρτυρίες στην Αμερική μετά την απόφαση (άλλη μια απόφαση) του σώματος των ενόρκων για τη μη παραπομπή σε δίκη του αστυνομικού Daniel Pantaleo για τη δολοφονία του Eric Gardner. Πριν καλά καλά τα δημοσιογραφικά βανάκια μαζέψουν κάμερες, φωτογραφικές και μικρόφωνα από το Ferguson, κατευθύνονται προς τη Νέα Υόρκη για να καλύψουν ένα παρόμοιο γεγονός. Πηγαίνουμε σαν υπνωτισμένοι από μη παραπομπή σε μη παραπομπή και από hashtag σε hashtag. Από το **hands up, don't shoot** φτάνουμε στο **i can't breathe** με ταχύτητα αστραπής, χωνεύοντας εύκολα την πραγματικότητα και κρατώντας το, μάλλον άστοχο πανό, black lives matter. Το σύνθημα αυτό με όλες τις καλές του προθέσεις αποκαλύπτει πόσο έχει ξεφύγει η συζήτηση. Θα πρέπει να φωνάξουμε και να επιχειρηματολογήσουμε σχετικά με την αξία της ζωής των μαύρων.

Αλλά προς το παρόν, θα επιμείνω για λίγο με τα του Ferguson, αφού την ώρα πάντα που φεύγουν οι κάμερες, μπορούμε να αντιληφθούμε καλύτερα την πορεία των πραγμάτων.

[foto: Ryan Sorensen](#)

Μικρά μικρά μετά την απόφαση

Λίγες μέρες μετά την απόφαση για τη μη παραπομπή του Darren Wilson, ο αστυνομικός θα παραιτηθεί. [Στο γράμμα του](#) αναφέρει ότι ελπίζει «η παραίτησή του να βοηθήσει την κοινότητα να γιατρέψει τις πληγές της». Σημειώνει κιόλας ότι του λένε ότι αν συνέχιζε να δουλεύει στην αστυνομία αυτό θα δημιουργούσε πρόβλημα τόσο στους συναδέλφους του, όσο και στους κάτοικους της περιοχής, οπότε παρόλο που θα ήθελε να παραμείνει στη θέση του, έπρεπε να παραιτηθεί. Ο Daren Wilson παραιτείται και παίρνει μαζί του περίπου 400.000 δολάρια, τα οποία μαζεύτηκαν από δωρεές των υποστηρικτών του ([εδώ](#) υπάρχει μία από τις σελίδες που μαζεύονταν λεφτά και η οποία έκλεισε χωρίς ειδοποίηση κάποια στιγμή πριν ένα μήνα). Οι δωρεές έγιναν και μέσω ενός οργανισμού που λέγεται Shield of Hope και ο οποίος κάνει ακριβώς αυτή τη δουλειά, μαζεύει χρήματα από δωρεές για τη νομική υποστήριξη αστυνομικών που κάθε φορά κατηγορούνται. Κατά τ' άλλα ο business manager του σωματείου των αστυνομικών

(ναί έχουν και τέτοιο) δήλωσε ότι όποια χρήματα δεν χρησιμοποιηθούν για έξοδα σχετικά με την υπεράσπιση του Wilson θα επιστραφούν. Και κάπου εδώ σ' αυτό το σημείο αρχίζει μια συζήτηση για ΜΚΟ και φορολογικά την οποία δεν παρακολούθησα για ευνόητους λόγους. Άρχισε να πονάει το κεφάλι μου και άρχισε κάτι να μυρίζει άσχημα.

Λίγες μέρες μετά την απόφαση εκτός από την παραίτηση του Wilson, στο κέντρο των συζητήσεων θα έρθει να τοποθετήσει τον εαυτό του ο Rudy Juliani, ο γνωστός πρώην δήμαρχος Νέας Υόρκης. Τον Juliani θυμίζω ότι εκθειάζουν διάφοροι αυτοπροσδιοριζόμενοι ως φιλελεύθεροι στο δικό μας μικρό χωριό εξαιτίας του γεγονότος ότι κατά τη δημαρχεία του εφάρμοσε τη θεωρία του «Σπασμένου Παράθυρου» και πολέμησε τη μικρή παραβατικότητα με μανία. Παραθέτω μια φράση που μας θυμίζει πολλά απ' όσα ακούμε την περίοδο των μνημονίων («φταίει πάντα και κυρίως αυτός που δε ζήτησε απόδειξη») *«It's the street tax paid to drunks and panhandlers. It's the squeegee men shaking down the motorist waiting at a light. It's the trash storms, the swirling mass of garbage left by peddlers and panhandlers, and open-air drug bazaars on unclean streets»*. Αυτός λοιπόν ο φωτισμένος άνθρωπος βγήκε στην εκπομπή Meet the Press όπου μεταξύ άλλων απάντησε στην ερώτηση του (μαύρου) Eric Dyson γιατί οι λευκοί αστυνομικοί σκοτώνουν μαύρους. Η απάντησή του ήταν ότι **«οι λευκοί αστυνομικοί δεν θα ήταν καν εκεί αν δεν σκοτωνόσαστε μεταξύ σας το 70 με 75% του χρόνου. Σταματήστε τους σκοτωμούς κι έτσι δεν θα χρειάζεται να βρίσκονται λευκοί αστυνομικοί σε μαύρες περιοχές»**. Ύστερα πρόσθεσε κάτι ακόμη πιο σημαντικό στη δημιουργία της αφήγησης. Το να πιέζεις, λέει, ένα σώμα ενόρκων προς μία συγκεκριμένη απόφαση είναι **Αντι – αμερικανισμός**.

Αντι – αμερικάνοι χαρακτηρίστηκαν από κάποιους και οι πέντε παίκτες των St.Louis Rams, ομάδας του NFL, για την κίνηση που έκαναν στο γήπεδο να σηκώσουν τα χέρια ψηλά, κίνηση που συνδέεται με τις διαμαρτυρίες για τη μη παραπομπή σε δίκη του Daren Wilson. Εκεί το πράγμα πήρε και άλλες διαστάσεις καθώς η

αστυνομία ζήτησε από την ομάδα να απολογηθεί γι' αυτό το περιστατικό, η ομάδα αρνήθηκε και πάει λέγοντας. Ας κρατήσουμε όμως την ευκολία με την οποία βγαίνει στην επιφάνεια και χρησιμοποιείται η κατηγορία «αντιαμερικανισμός».

[foto: Paul George](#)

Μικρά μικρά για τις ταραχές

Επιστροφή για λίγο στα δικά μας. Παρατηρούμε τις τελευταίες μέρες ότι αρθρώνεται ένας λόγος που λέει το εξής: προσοχή με τις αντιδράσεις σχετικά με τον Ρωμανό. Αυτό περιμένει η ΝΔ για να παρουσιαστεί ως παράταξη του νόμου και της τάξης. Ο σύριζα θα χάσει. Η πόλωση συμφέρει την κυβέρνηση και τον αυταρχισμό.

Ένας τύπος όμως με το όνομα [Will Falk μας λέει](#) ότι ίσως οι ταραχές να μην είναι απαραίτητα κακό πράγμα. Ο Flak πιθανότατα ακροβατεί λίγο παραπάνω απ' όσο επιτρέπουν τα γούστα του μέσου

τηλεθεατή που ωρύεται ότι καίγεται η πόλη του, αλλά νομίζω η προσέγγισή του έχει ένα ενδιαφέρον. Πρώτα απ' όλα αναφέρει δύο παραδείγματα απ' την ιστορία της Αμερικής ([Boston Tea Party](#) και [Shays' Rebellion](#)). Και στις δύο περιπτώσεις οι εξεγέρσεις ή ταραχές διέλυσαν περιουσίες και διέκοψαν την κανονικότητα και την ροή της εμπορικής δραστηριότητας. Και όμως σήμερα θεωρούνται κομμάτι (και περήφανα μάλιστα) της Αμερικάνικης ιστορίας. Τώρα οι ταραχοποιοί κατηγορούνται για αντιαμερικανισμό.

Αλλά αυτός ο κύριος Falk πάει ακόμη παραπέρα. Μας ρωτάει αν ξέρουμε την Aiyanna Jones. Η Aiyanna Jones ήταν μια **7χρονη που σκοτώθηκε από αστυνομικούς κατά της διάρκειας μιας εφόδου που πήγε στραβά**. Η 7χρονη εκείνη τη στιγμή κοιμόταν. Μας ρωτάει ακόμη αν ξέρουμε τον Ezell Ford. Ο Ezell Ford ήταν ένας **25 χρονος με ιστορικό ψυχικής ασθένειας που σκοτώθηκε από αστυνομικούς ενώ ήταν άοπλος επειδή «έκανε ύποπτες κινήσεις»**. Και συνεχίζει ο Falk να ρωτάει. Μέχρι που φτάνει να ρωτήσει αν ξέρουμε τον Mike Brown. Και ο ίδιος απαντάει ότι αν τον ξέρουμε είναι γιατί η κοινότητα ξεσηκώθηκε για τον θάνατό του, έσπασε, έκαψε και διαμαρτυρήθηκε. Ο Falk δεν υποστηρίζει ότι αυτός είναι ο μόνος τρόπος να διαμαρτυρηθείς, απλά κάνει παρατηρήσεις.

κάθε φορά που κάποιος με ρωτάει για τη βία, το βρίσκω απίστευτο. Γιατί αυτό σημαίνει ότι αυτό το άτομο δεν έχει ιδέα τι έχουν περάσει οι μαύροι, τι έχουν ζήσει οι μαύροι σ' αυτή τη χώρα από την πρώτη φορά που απήγαγαν έναν μαύρο από τις ακτές τις Αφρικής.

Angela Davis

Εξάλλου οι μαύροι δεν περνάνε μόνο όσα αντιλαμβανόμαστε ότι εννοεί η Davis, ρατσισμό, διακρίσεις, εκμετάλλευση, διαρκή υπόδειξη της θέσης τους, διαρκή καθιέρωση ορίων στη ζωή τους. Ας δούμε τι σήμαινε να είσαι μαύρος (ή ελάτε ας το πούμε φτωχός) στο St. Louis και στο Ferguson [όλο αυτό τον καιρό από](#)

[τον Αύγουστο που έγινε η δολοφονία μέχρι σήμερα](#). Οι άνθρωποι ξυπνάνε με ειδοποιήσεις από τη δουλειά ή τα σχολεία των παιδιών τους. Ανακοινώσεις από το δήμο ενημερώνουν πως καλό θα είναι να έχεις στοκ στο σπίτι σου με εμφιαλωμένο νερό και να έχεις φροντίσει να έχεις φουλάρει το ντεπόζιτο του αυτοκινήτου. Τα παιδιά διαρκώς παίρνουν από το σχολείο έξτρα δουλειά για το σπίτι για την περίπτωση κάποιας αναστάτωσης που θα τους αναγκάσει να χάσουν μάθημα. Από το νηπιαγωγείο και τον παιδικό σταθμό σε ενημερώνουν ότι τα μικρά παιδιά 3 έως 5 ετών κάνουν διάφορες ασκήσεις για επείγουσες περιπτώσεις.

Κανείς δε λέει τι είναι αυτό το επείγον, ποια είναι αυτή η διαρκής αναστάτωση και από τι προκαλείται. Ο κυβερνήτης έχει κηρύξει την πολιτεία σε κατάσταση ανάγκης από τις 17 Νοεμβρίου (θυμίζουμε ότι η απόφαση βγήκε την προηγούμενη εβδομάδα). Όλα είναι αόριστα και επικίνδυνα και 1000 επιπλέον αστυνομικοί και 100 πράκτορες του FBI έχουν έρθει από τα μέσα Νοεμβρίου στο St. Louis για να βοηθήσουν σε περίπτωση που χρειαστεί. Οι κάτοικοι στριμώχνονται στα καταστήματα για να αγοράσουν όπλα.

Η κατάσταση στην πολιτεία θυμίζει την εποχή μετά την 11^η Σεπτεμβρίου όταν όλοι και όλα βρίσκονταν μόνιμα σε συναγερμό. Η Αμερική, όπως έχει αποδείξει επανειλημμένα, ξέρει να κατασκευάζει εφιάλτες.

Λίγες μέρες αργότερα, οι ίδιοι άνθρωποι και θεσμοί που προκάλεσαν τον γενικευμένο πανικό (αλλά και που για καιρό αναπαράγουν όλων των ειδών τους ρατσισμούς απέναντι στους φτωχούς μαύρους) θα αποκαλούν τους διαμαρτυρόμενους και τους συμμετέχοντες στις ταραχές «**εσωτερικούς τρομοκράτες**».

Ο Kareem Abdul Jabbar [σχολιάζει με μια μόνο φράση](#) τους λευκούς που νιώθουν ότι κινδυνεύουν από τις ταραχές και θεωρούν ότι γίνονται στόχος των διαμαρτυριών χωρίς να έχουν κάνει τίποτα, χωρίς να φταίνε: «**Καλώς ήρθατε στον κόσμο μας**».

LOOK At These Homes NOW!

An entire block ruined by negro invasion. Every house marked "X" now occupied by negroes. ACTUAL PHOTOGRAPH OF 4300 WEST BELLE PLACE.

SAVE YOUR HOME! VOTE FOR SEGREGATION!

St. Louis "γεμίσαμε μαύρους"- από το 1916 μέχρι σήμερα η ίδια αφήγηση

Πως συζητάμε και πως τελειώνουμε με τα Ferguson

Αναπαράγεται αρκετά αυτές τις μέρες η φράση του Martin Luther King που λέει ότι «οι ταραχές είναι η γλώσσα αυτών που δεν ακούγονται». Μαζί με αυτή τη φράση όμως θα πρέπει να προσθέσουμε και κάτι άλλου του ίδιου: «οι ταραχές απλά εντείνουν τους φόβους της λευκής κοινότητας, διώχνοντας παράλληλα τις ενοχές της».

Συμβαίνουν λοιπόν κατά τη γνώμη μου και τα δύο. Οι ταραχές είναι ένας δρόμος για όσους καταπιέζονται και εξεγείρονται και οι ταραχές είναι ένα βολικός τρόπος για τη λευκή κοινότητα να διώξει τις (όποιες) τύψεις της και να συνεχίσει ακάθεκτη. Είναι το γνωστό επιχείρημα που αναπαρήγαγαν κάποτε οι λευκοί αποικιοκράτες της Αφρικής. Δεν μπορούν να κυβερνηθούν μόνοι τους – πρέπει να τους εξουσιάσουμε με τα όπλα, δεν μπορούν να δουλέψουν από μόνοι τους – πρέπει να τους πειθαρχήσουμε με το μαστίγιο.

Ίσως λοιπόν στη σημερινή συγκυρία κάποιοι να μην έχουν άλλη γλώσσα από τις ταραχές. Οι λευκοί δημοσιογράφοι στις αμερικάνικες εκπομπές έλεγαν όλη την εβδομάδα που ακολούθησε την απόφαση για τη δολοφονία του Mike Brown ότι πρέπει επιτέλους να συζητήσουμε για τη φυλή και το ρατσισμό. Μα [η συζήτηση λέει η Sarah Kendzior](#), ανθρωπολόγος και συγγραφέας, γίνεται καθημερινά χρόνια τώρα. «Γίνεται με ψιθύρους μεταξύ πανικοβλημένων μανάδων στις παιδικές χαρές, γίνεται με κραυγές από ρατσιστές τις νύχτες, γίνεται με συνθήματα από διαδηλωτές στους δρόμους. **Γίνεται κάθε φορά που μια λευκή οικογένεια μετακομίζει μακριά από μια μαύρη γειτονιά** λέγοντας “είναι διαφορετικό όταν μιλάς για τα δικά σου παιδιά”, **κάθε φορά που επενδυτές ανακοινώνουν άλλη μια απόπειρα gentrification, κάθε φορά που η αστυνομία σταματάει ένα μαύρο άντρα στην λεωφόρο, κάθε φορά που οι επίσημοι ζητάνε από μια κοινότητα που θρηνεί να “ηρεμήσει”.** Ο Mike Brown και ο Darren Wilson είχαν μια συζήτηση για τη φυλή και το ρατσισμό»

Με λίγα λόγια, έχει δίκιο η Sarah Kendzior. Το Ferguson δεν τελειώνει ποτέ, γιατί πολύ απλά δεν αρχίζει ποτέ. Δεν πρόκειται για ένα περιστατικό, ή μια μεμονωμένη ενέργεια. Αντίθετα πρόκειται για μια μόνιμη επιλογή. Ο ρατσισμός ως επίσημη κρατική επιλογή.

“[Merely](#) a bizarrely-similar, unending series of isolated incidents.”

Jon Stewart.

* foto εξωφύλλου: [ep_jhu](#)